

Der er en Bestemmelse her om Vidner, som jeg er betænkelig ved. Nu spørger man altid et Vidne: Har De været straffet før? Og dertil svarer han heldigvis i de fleste Tilfælde, og ogsaa med Sandhed, nej. Men i nogle Tilfælde maa han op med, at han for kortere eller længere Tid siden har været straffet saadan og saadan. Justitsministeren vil nu af humane Grunde have gennemført, at Retten maa ikke spørge Vidnet om mere end: Har De været straffet i de sidste 5 Aar? Kun med Hensyn til Mened maa man spørge ham: Har De overhovedet været straffet for Mened, men ellers kan Vidnet beholde sine Forbrydelser for sig selv, naar de bare ikke ligger indenfor de sidste fem Aar. Følgen er da, at man skænker ham samme Troværdighed som et uplettet Vidne. Det er en Bestemmelse, som jeg er i høj Grad betænkelig ved, idet det meget let vil gaa ud over Retssikkerheden, og skønt jeg forstaaer de humane Grunde, vil jeg henstille, om det ikke skulde være muligt at finde en anden Udvej, saaledes at Vidnet nok skal svare paa, om han for Eksempel for 10 Aar siden har siddet i Tugthuset, men ikke behøver at staa i Retslokalet i Overværelse af mange Tilhørere og Pressens Repræsentanter og sige: Ja, jeg har for 10 Aar siden været straffet saadan og saadan. Han kunde faa Lejlighed til at besvare den Slags Spørgsmaal skriftlig, saaledes at Svaret kom til Rettens Kundskab, ikke til Offentlighedens.

At den ganske urimelig lille Vidnegodtgørelse fra 1909 bliver fordoblet, synes jeg er en god Bestemmelse, og det vil jeg gerne være med til.

Saa er der det interessante Spørgsmaal, om ikke Offentlighedsprincippet er drevet alt for vidt herhjemme. Til at begynde med hed det sig: Lad os komme væk fra disse om Inkquisitionens Arnesteder mindende Kriminalretter, Inkquisitionssystemer o. s. v., og lad os gaa over til den fulde Offentlighed; det skal være en saa udmærket Garanti for den sigtede, saa sker der nemlig ikke Misbrug. Det viste sig, at det i mange Tilfælde var en Bjørnetjeneste, man gjorde den sigtede. Medens en Sag tidligere kunde blive behandlet roligt, uden Offentlighedens Indblanding, foregaar der nu ofte en stor Paradeforestilling for hele Offentligheden, hvad der giver Anledning til store Debatter i Pressen og Tagen Parti for og imod, saa jeg synes, det er med stor Føje, at Retsplejeudvalget har rejst Spørgsmaalet og, saa vidt jeg

forstaaer, enstemmigt foreslaaet, at Retsplejeloven ændres derhen, at Retten faar en udvidet Adgang til at lukke Dørene, naar den skønner det rigtigt, dels i visse borgerlige Sager, dels ogsaa i visse Straffesager udenfor Domsforhandling, enten naar der vilde blive tilføjet en ikke sigtet Person, f. Eks. et Vidne, en uforholdsmæssig Krænkelse ved, at han skulde forklare sig overfor Offentligheden, skønt han ingenting selv havde gjort i Sagen, eller naar selve sigtede, som ikke tidligere har været straffet eller kun har faaet en ringe Straf, vilde blive paaført uforholdsmæssig stor Lidelse i Forhold til den begaaede Forbrydelse, hvis hans Eksamination, Besvarelse o. s. v. skulde foregaa for aabent Tæppe.

Man har derfor for at skaane ham for den aandelige Tortur foreslaaet, at Retten, naar den fandt det rimeligt og billigt, og disse Betingelser forelaa, kunde sige: Saa lukker vi Dørene, ligesom naar Hensyn til Sædeligheden o. s. v. taler derfor. Jeg maa sige, jeg sympatiserer med denne Bestemmelse. Jeg mener ikke, man skal være doktrinær paa dette Omraade og være tilfredsstillet ved, at den højtærede Justitsminister siger: Jo, Offentligheden maa godt komme ind i disse Tilfælde, der maa bare ikke staa noget i Pressen, for det, som sigtede er bange for, er, hvad der staaar i større eller mindre Blade om Sagen, og ikke, at der kommer nogle Folk ind fra Gaden, som han i de fleste Tilfælde slet ikke kender, og hører paa ham. Det kan passe rigtig godt, hvis det er almindelige Publikum'er, en Hansen, Petersen og Jensen, som ingen kender udover et meget ringe Antal Personer, som ikke finder paa at gaa op og høre paa Retsforhandlingen. Men saa snart det drejer sig om mere kendte Folk, vil jeg spørge, om det er en tilstrækkelig Garanti for dem, at deres Navn ikke maa komme i Pressen, naar der har været et halvt Hundrede Mennesker oppe og høre paa en Sag, hvori denne maaske meget bekendte offentlige Person er mødt som Vidne eller maaske endog som sigtet. Man skulde kende Fru Fama daarligt, hvis man ikke vidste, at saa er det i alt Fald inden Aften ude over hele Byen.

Derfor vil det ikke være tilstrækkeligt at gaa denne Vej, hvis man vil tage disse humane Hensyn og undgaa den aandelige Tortur, dette kan være for helt uskyldige Personer eller Personer, hvis Brøde i hvert Fald ikke er ret stor. Jeg tilraader derfor i Modsætning til Justitsministeren at